

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1917-06-17, [iš Sočio - į Iskorostį].

Jau aš ir nebeatmenu tos dienos, kada

Jau aš ir nebeatmenu tos dienos, kada nuo tavęs laiškas bebuvo. Jau aš ir nebeatmenu, kaip tada saulė juokė ir ką vėjas dainavo.

Jau aš ir nebeatmenu, ar žadėjo saulė leisdamosi vėlei patekėti.

Negerai, Sesute, darai, labai negerai.

Kai aš išeisiu toli, aš tau turbūt ilgai neparašysiu (nebus krasos)... Dabar gi!..

Bet ar tu žinai, kaip tu negerai darai, kad nerašai... Bet ar tu žinai, kad aš taip laukiu, taip laukiu žinios nuo tavęs!..

Dabar vėlei man niekas neberašo. Nei broliai, nei tu. Ir esu toli, toli. Ir esu vienas, vienas.

Tik daugel juokiuosiu. Tik daugel žiūriu in šviesos okeaną ir juokiuosiu. Ir šviesu pas mane. Ir dieną, ir naktį, ir sutemą. Dieną tiek saulės — ir myliu aš ją. Naktį tiek mėnulio — ir myliu aš jį. Sutemoj tiek šešėlių — ir myliu aš juos.

Šiandie atsikėliu anksti, anksti. Išėjau pasivaikiot. Ant aukšto kalno. Saulė tik patekėjus kaišė spinduliais tolybėj baltas kalnų viršūnes.

Valio tau, rytmeti, ir tau, Saule, ir jums, baltos kalnų viršūnės, rytą tokios spindulingos!

Paskui pradėjau leisties be takelio visai in kitą pusę ir kad inklimpau in purvyną! Vieni vijuokliai ir žalčiai tesirango (mat vakar smarkus lietus buvo).

Buvau beveik basas. Susidraskiau kojas, susipurvinau, susimaknojau ir ant kelmo peleriną užmiršau.

Bet kai parėjau namo — tiek saulės šiandie! Šiandie taip karšta — ir dūšioje mano šviesu — ir aš džiaugiuosiu saule ir dainu[o]ju.

Juk aš kito darbo ir neturiu — tik svetiman daržan akmenis mėtyt, gėles vaginėt, po mares plaukyti, valkioties ir dainuoti. Visai apaštališkai.

Laimingi tie žmonės pasaulyj, kurie gali valkioties, kiek tik jie nori!

Tu atleisk man, kad aš toks vėjavaiakis ir latras, bet besivartydamas kokias tris valandas ant karštų akmenų saulės įkaitime — ir ne tą žmogus susigalvoji.

Galop, kodėl man ir nesivaikiot, jei aš noriu dainuoti ir esu laisvas, ir, kaip ma[n]o geradėjas dėdė sako, putniausi — riebiausi lydys...

Kai į Maskvą nuvažiuosiu — turbūt būsiu jau juodas kaip puodas. Jau ir dabar in totori panašus.

O šiandie dieną nuėjau kaimyno sodan popiet pamiegoti. Man besivartant atėjo kažkokia moteriškė ir pradėjo barties, kad aš pievą mindau. Ir mudu barėvos su ja kokią valandą ir galop aš turėjau iš jos sodo išsikraustyt.

Tsss... Kažkur girdis dainužė. Tai ar man besėdėti namie!

Ar tu dainuoji dabar? Ar tu vaikštai po laukus, po pievas, ar maudais gėlynais? Aš vis tiktai manau, kad tu man parašysi. Aš vis tik manau, kad tu balsą mano išgirsi. Aš vis tik manau, kad ir pas Tave saulė šviečia.

Galvot aš nemoku — žiūriu į saulę ir juokiuos.

Valio rytas ir vakaras, ir diena saulėta.

Einu in mares dainuoti. Tave vainikuoti.

Tegyvena naktužė.

Buč[i]uojų. Balyt[i]s

(Nebežinau, kuri diena.) — 17 m.

KOMENTARAI